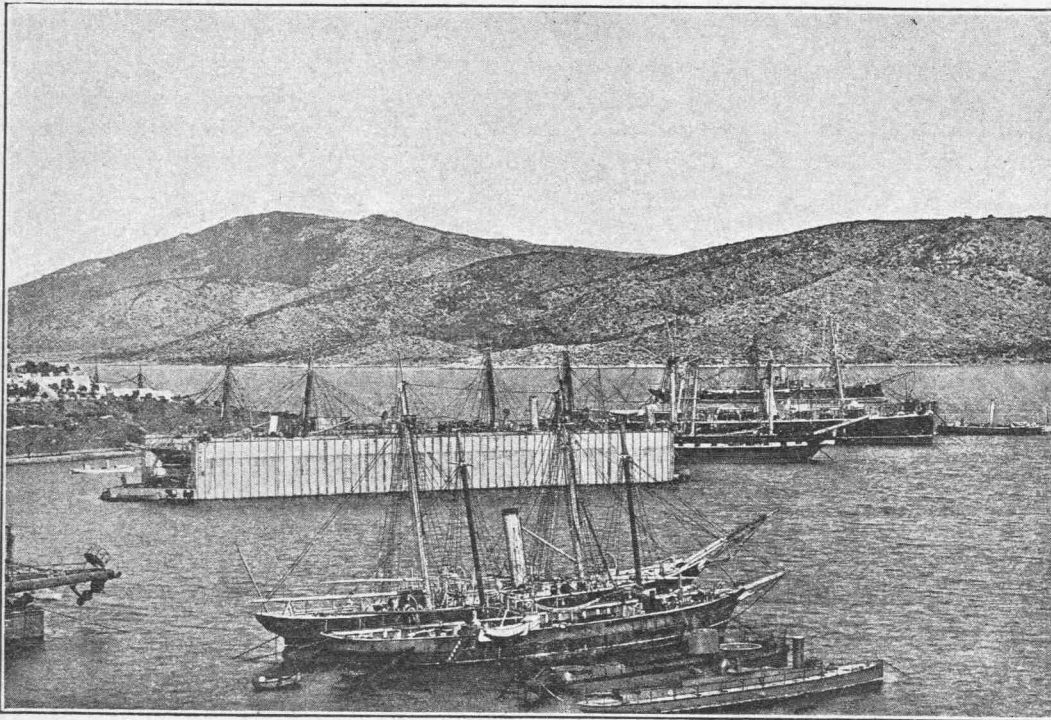

ΑΝΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ἡ πλωτὴ δεξαμενὴ τοῦ Ναυστάθμου

Ματζουκάτος ἐκαλεῖτο
καὶ χοιροβοσκὸς τὴν κλῆσιν,
ἐκορδακίζε συρίττων,
ἔπαιζε καὶ τὸ θαμποῦριν
καὶ πολλάκις ἐκεκράγει
«ἀέρω λέρω πλατανίτζα»
αἶγας δ' ἔβασκε καὶ χοίρους
καὶ τὰ νήπια τῶν μύσγων.

Οἱ δὲ τοιοῦτοι βυζαντιακοὶ ἐμπειρημένοι
τῶν Βλάχων καὶ Ἀλβανῶν ἄγουσιν ἡμᾶς
εἰς τὰς παρὰ τοῖς νέσις Ἑλλησιν ἔθνικὰς
ἕθρεις, ἐν αἷς αἱ κατὰ τῶν δύο τούτων
ἔθνῶν ἐπέχουσιν ἀξίαν λόγου θέσιν οὐχ ἦν-
τον ἢ κατὰ τοὺς βυζαντιακοὺς χρόνους.
Καὶ τὸν μὲν Ἀλβανὸν κατηγορεῖ ὁ νέος
Ἕλληνας ἐπὶ ἀπιστίᾳ, ἀδικίᾳ καὶ ἀκαθαρ-
σίᾳ. Εἰς ταῦτα δ' ἀναφέρονται αἱ νεοελ-
ληνικαὶ παροιμίαι

- Ἀρβανίτη ἂν κάμης φίλο
βάστα καὶ κομμάτι ξύλο.
- Ὁ θεὸς δὲν εἶν' Ἀρβανίτης
ἀλλὰ δικαιοκρίτης.
- Ὁ Ἀρβανίτης πλένεται
καὶ ἡ ποδιά του χαίρεται.

Περὶ δὲ τῶν Βλάχων πλείστας ὄσας ἔχει
ὁ Ἕλληνας παροιμία. Καὶ εἶνε μὲν ἀληθές,
ὅτι Βλάχος κατήνησε νὰ σημαίνει τὸν
ποιμένα καὶ τὸν χωρικόν, ἴσως δὲ τινες τῶν
παροιμιῶν ἐν αἷς γίνεται λόγος περὶ Βλάχ-
ων ἔχουσι τοῦτο τὸ ὄνομα οὐχὶ ὑπὸ τὴν
ἔθνικὴν αὐτοῦ σημασίαν, ἀλλ' αἱ πλεῖ-
σται, καὶ δὴ ὅσαι αὐτῶν εἶνε ἀρχαιότε-
ραι, δὲν εἶνε ἀμέτοχοι ἐννοίας ἐθνολογικῆς.
Παραθέτω δ' ἐνταῦθα τὰς τοιαύτας πα-
ροιμίας, θεωρῶν περιττὴν πρὸς ἀποφυγὴν
μικρολογίας τὴν ἐρμηνείαν αὐτῶν.

- Ἐσκοτώσαν ἕνα Βλάχο
ἔς τὰ παπούτσια μου τὸ γράφο.
- Ὅλο τοῦ Βλάχου τὸ τυρὶ τυρόπητα νὰ γείνη.
- Κόψτε! ὁ Βλάχος τὸ τζαρούχι

- κι' ὅπου θέλῃ ἄς βγῆ ἡ μύτη.
  - Ἐέρει ὁ Βλάχος
τί ἔγει ὁ τράστος.
  - Ὁ Βλάχος ἂν δὲν τοῦ πάρουν τὸ σκιαδί δὲν
πληρώνει τὸ κομμέρι.
  - Ὁ Βλάχος ἄρχων κι' ἂν γενῆ πάλιν προ-
τσιαῖς μυρίζει.
  - Ὁ Βλάχος ἄρχος κι' ἂν γενῆ βλαχίλιας θὰ
μυρίσει.
  - Τί ξέρει ὁ Βλάχος τί εἶν' τὸ σφουγγάτο;
  - Ὅλοι οἱ Βλάχοι μιὰ γενειά.
- [Ἔπεται συνέχεια]

ΣΠΥΡ. Π. ΛΑΜΠΡΟΣ

Ο ΧΡΥΣΟΚΑΡΑΒΟΣ¹

Διήγημα Ἐδγάρδου Πόου.—Μετάφρ. Ε. Δ. Ροῖδου.

— Τὸ ὑπόπτεια, ἀπήντησεν ὁ Λεγρᾶν
ἀφίπων τὸν μαῦρον καὶ χοροπηδῶν ἀπὸ τὴν
χαράν του. Δόξα τῷ Θεῷ, ὅλα πηγαίνουν
καλά. Πρέπει νὰ ἐπιστρέψωμεν ἀμέσως.
Εἶμαι βέβαιος περὶ τῆς ἐπιτυχίας.

Ὅταν ἐπανήλθομεν παρὰ τὴν ρίζαν τοῦ
δένδρου, ἔκραξε καὶ πάλιν τὸν μαῦρον καὶ
ἠρώτησεν αὐτὸν διὰ φωνῆς, ἥτις ἦτο ἡδὴ
ἡσυχωτάτη.

— Εἰπέ με, Δία, τὸ κρανίον εἶναι καρ-
φωμένον εἰς τὸν κλάδον μὲ τὸ πρόσωπον
γυρισμένον πρὸς τὰ ἔξω ἢ πρὸς τὸν κορμὸν
τοῦ δένδρου;

— Πρὸς τὰ ἔξω, ἀφέντη, διὰ νὰ ἡμπο-
ρέσουν οἱ κόρακες νὰ φάγουν τὰ μάτια του
χωρὶς κανένα κόπον.

— Πολὺ καλά. Τώρα εἰπέ μου ἀπὸ
ποῖον ἔρριψες τὸν κάρχον. Ἀπὸ

¹ Ἴδε σελ. 142.

τοῦτο ἢ ἀπὸ ἐκεῖνο; καὶ ταῦτα
λέγων ἤγγιζε διὰ τοῦ δακτύλου
τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ μαῦρου, τὸν
ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον.

— Ἀπὸ τοῦτο τὸ ἔματι, ἀφέν-
τη, τὸ ἀριστερό, καθὼς μ' ἐπρόσ-
ταξες νὰ κάμω, ἀπήντησεν ὁ Δίας
δεικνύων καὶ πάλιν τὸν δεξιὸν του
ὀφθαλμόν.

— Τότε πρέπει νὰ ἔξαναρχίσω-
μεν.

Ὁ φίλος μου, εἰς τοῦ ὅποιου
τὴν τρέλλαν ἤρχιζα νὰ διακρίνω
μιάν κάποιαν μέθοδον καὶ τάξιν,
ἔσπευσε νὰ μεταθέσῃ τὸν πάσσα-
λον, διὰ τοῦ ὅποιου εἶχε σημειώ-
σει τὸν τόπον ὅπου ἔπεσεν ὁ κάρ-
χος, τρεῖς δακτύλους πρὸς δυσμὰς
καὶ ἐκτείνας καὶ πάλιν τὴν ται-
νίαν του ἀπὸ τὸ πλησιέστερον μέ-
ρος τοῦ κορμοῦ πρὸς τὸν πάσσα-
λον καὶ ἐκείθεν εἰς ἀπόστασιν πεν-
τήκοντα ποδῶν ἔκαμεν εἰς τὸ ση-
μεῖον ἐκεῖνο νέαν ὁπήν, ἀπέχουσαν,
ὡς ἦτο ἐπόμενον, ἱκανὰς γιάρδας
ἀπὸ τὴν πρώτην. Ἀφοῦ δὲ ἐχά-
ραξε περὶ τὸ νέον τοῦτο κέντρον
ἄλλον κύκλον κατὰ τι εὐρύτερον

τοῦ προηγουμένου, ἀνελάβαμεν τοὺς λίσγους
καὶ ἤρχισαμεν καὶ πάλιν νὰ σκάπτωμεν.

Ὁ κάματός μου ἦτο ὑπερβολικός. Πρέ-
πει ὅμως νὰ ὁμολογήσω ὅτι, χωρὶς νὰ δύ-
ναμαι νὰ εἶπω πῶς ἔτυχε νὰ μεταβληθῆ
ἡ διάθεσις μου, ἠσθανόμην πολὺ μικροτέ-
ραν τῆς πρὶν ἀντιπάθειαν πρὸς τὴν ἐργα-
σίαν ταύτην. Ἀντὶ ἀσκόπου καὶ ἀνοήτου
τὴν εὕρισκα σχεδὸν ἐνδιαφέρουσαν. Τοῦτο
ἦτο ἴσως ἀποτέλεσμα τῆς ἀπολύτου εἰς
τὴν ἐπιτυχίαν πίστεως καὶ τοῦ προφητικοῦ
ἤθους τοῦ Λεγρᾶν. Ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν
αὐτοῦ ὄχι μόνον ἔσκαπτα μὲ πολλὴν προ-
θυμίαν, ἀλλ' ἤρχοντο καὶ στιγμιαί κατά
τὰς ὁποίας ἐκύντατο τὸ βάθος τοῦ λάκκου,
ὡς ἀναζητῶν τὸν θησαυρόν, τοῦ ὅποιου ἡ
ὄψασιά ἐσάλυσε τοῦ φίλου μου τὰς φρέ-
νας. Τοὺς τοιοῦτους βεμβασμοὺς διέκοψαν,
μετὰ μίαν καὶ ἡμίσειαν περίπου ὥραν ἐρ-
γασίας, νέα καὶ πολὺ θορυβωδέστερα τῶν
πρώτων γαυγίσματα τοῦ Βόλφ. Αἱ πρὶν
ὕλακαί του ἠδύναντο ν' ἀποδοθῶσιν εἰς
ὑπερβολὴν ζωηρότητος καὶ εὐθυμίας, ἀλλὰ
κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην ἡ ἐξάψις του ἐφάι-
νετο τόσοσιν μεγάλη καὶ ἐπίμονος, ὥστε
δύσκολον ἦτο νὰ ὑποτεθῆ ὅπως ἀναίτιος.

Ὁ Δίας ἐζήτησε καὶ πάλιν νὰ τὸν φι-
μώσῃ, ἀλλ' ὁ σκύλος ἐξέφυγεν ἀπὸ τὰς
χειράς του, ἐπήδησεν εἰς τὸν λάκκον, ἤρ-
χισε νὰ ζυθὼν ὠρυόμενος τὸ χῶμα διὰ τῶν
ὀνύχων καὶ μετ' ὀλίγον ἀπεκάλυψε σωρὸν
ἀνθρωπίνων ὀστέων, ἀποτελούντων ὄσο πλη-
ρεις σκελετοὺς. Περὶ τὰ κόκκαλα ταῦτα
ἀπέμεναν λειψανά τινα σαπρού καὶ θριμ-
ματισμένου μαλλίνου ὑφάσματος καὶ τινα
μετάλλινα κομμάτια. Εὐθύς μετὰ ταῦτα ἀνε-
σκάψαμεν τὴν ἐσκαμμένην λεπίδα με-
γάλῃς καταλανικῆς μαχαίρας καὶ πέντε

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τραγούδια τῆς Ἀκρογιαλίας (Τὸ χωριό, Τῆς κοπέλλας τὸ νερό, Ἡ Καταχνιά, Τρελλή Μητέρα, Τὸ Κοιμητήρι) συνένετα ὑπὸ Γ. Δροσίνη.
 Τὸ Ὀκταήμερον, ὑπὸ Γρ. Ξ.
 Ἐθνικαὶ ὕβρεις, ὑπὸ Σπυρ. Π. Λάμπρου.
 Ὁ Χρυσοκάραβος, διήγημα Ἐδγάρδου Πόου (μετ' εἰκόνων), μετὰφρασις Ἐμμανουὴλ Ροΐδου.
 Διαγωνισμὸς Διηγήματος, Κρίσις τῆς ἀγωνοδίκου ἐπιτροπῆς.
 Βιβλιογραφία, ὑπὸ Α. Μ.
 Ἀνοικτὰ Γράμματα.
 Ἐπιστημονικὰ Ἀνάλεκτα ὑπὸ Ρ*.
 Ἐκ τοῦ Ἀστεροσκοπείου : Ὁ οὐρανὸς τοῦ Μαΐου.
 Χρονικά.— Ζητήματα καὶ Ἐρωτήσεις.
 Ἡ Ἀλληλογραφία μας.
 Ἡ πλωτὴ δεξαμενὴ τοῦ Ναυστάθμου (εἰκὼν).

Εἰς τὸ προοίμιον : Ἀναβάτης οὐχὶ Ἀνελκυστήρ, Ποδηλάτης οὐχὶ Ποδηλατιστής, ὑπὸ Γ. Ν. Χατζιδάκι.— Ἡ ἀφοριστικὴ τῆς τροφῆς, ὑπὸ Πλάτωνος Δρακοῦλη.— Ἡ Μαργαρώ, ποίημα, ἐξ ἀνεκδότου συλλογῆς τοῦ Γεωργίου Βιζυηνοῦ, κτλ.

Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ ἐν γένει πᾶν τὸ ἀφορῶν τὴν «Εἰκονογραφημένην Ἐστία» :
 Πρὸς τὸν κύριον ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΝ, διευθυντὴν τῆς «Εἰκονογραφημένης Ἐστίας» Ἀθήνας.

Ἡ ἐξ χρυσοῦ καὶ ἀργυροῦ νομίσματα. Ἡ θεὰ τούτων ἐνθουσίασε τὸν Δία, ὅχι ὅμως καὶ τὸν αὐθέντην του, τοῦ ὁποίου ὠχρίασε καὶ πάλιν ἡ ὄψις πρὸ τῆς εὐτελείας τοῦ εὐρήματος. Μᾶς παρεκάλεσεν ἐν τούτοις νὰ ἐξακολουθήσωμεν τὸ ἔργον. Κατ' αὐτὴν ἐκεῖνην τὴν στιγμήν ἐσκόνταψα καὶ ἔπεσα πρὸς τὰ ἔμπροσ. Αἰτία τῆς πτώσεως ἦτο μέγας τις σιδηροῦς κρίκος εἰς τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰσδύσει ἡ ἄκρα τοῦ ὑποδήματός μου. Τούτο ἀνεπτέρωσεν, ὡς ἦτο ἐπόμενον, τὰς ἐλπίδας μας. Οὐδέποτε ἠσθάνθημι συγκίνησιν δυναμένην νὰ παραβληθῆ πρὸς τὴν κατέχουσαν με κατὰ τὰ δέκα ἐπόμενα λεπτὰ ἐργασίας, δι' ἧς κατορθώσαμεν νὰ ἐκθάψωμεν ἐπίμηκες ξύλινον κιβώτιον, τοῦ ὁποίου ἡ τελεία διατήρησις καὶ ἡ ἔκτακτος σκληρότης προήρχετο πιθανῶς ἐκ τῆς ἐμβραπτίσεως τῶν σανίδων εἰς διάλυσιν γλωρούχου ὑδραργύρου. Τὸ κιβώτιον τοῦτο, τὸ ἔχον μῆκος τριῶν ποδῶν καὶ ἡμίσεως, πλάτος τριῶν καὶ κατὰ τι μικρότερον βᾶθος ἦτο ὀχυρωμένον δι' ἐλασμάτων ἐγκλειόντων αὐτὸ εἰς εἶδος τι σιδηροῦ δικτύου καὶ ἔφερε παρ' ἑκάστην τῶν μεγάλων πλευρῶν ἐξ κρίκους, διὰ τῶν ὁποίων ἠδύνατο νὰ σηκωθῆ ὑπὸ ἰσαριθμῶν ἀνδρῶν. Ἄλλ' ἡμεῖς οἱ τρεῖς μόλις ἠδυνήθημεν νὰ τὸ μετακινήσωμεν καὶ ἀπολύτως ἀδύνατον ἦτο νὰ τὸ μεταφέρωμεν. Κατ' εὐτυχίαν

τὸ σκέπασμα τοῦ κιβωτίου συνείχετο διὰ δύομόνονμοχλῶν τοὺς ὁποίους κατωρθώσαμεν νὰ ἐξωθήσωμεν τρέμοντες ἐκ τῆς συγκινήσεως. Ὁ θησαυρὸς ὅστις ἔλαμψε τότε πρὸ ἡμῶν ἦτο ἀνώτερος πάσης περιγραφῆς. Αἱ ἀκτίνες τῶν δύο φανῶν ἀντανεκλῶντο εἰς συμμιγῆ σωρὸν χρυσοῦ καὶ πολυτίμων λίθων, τῶν ὁποίων μᾶς ἐθάμβωνε καὶ σχεδὸν μᾶς ἐτύφλωνεν ἡ λάμψις. Ἐξ ἴσου ἀπεριγραπτα εἶναι καὶ τὰ αἰσθήματα ὑπὸ τῶν ὁποίων κατειχόμεν, ἢ δὲ ἐκπληξίς ἦτο ἀνωτέρα παντὸς ἄλλου. Ὁ Λεγρᾶν ἐφαίνετο ἐξηντηλέμενος ἐκ τοῦ καμάτου καὶ τῆς συγκινήσεως καὶ μόλις κατώρθωνε ν' ἀρθρώσῃ λέξεις τινὰς ἀσυναρτήτους, ὃ δὲ Δίας ἦτο ὠχρότερος παρ' ὅσον ἐπίστευα ὅτι δύναται μαῦρος νὰ ὠχριάσῃ. Ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἔμεινεν ὡς ἐμβρόντητος, ἔπειτα ἐγονάτισεν ἐντὸς τοῦ λάκκου καὶ ἐβύθισεν ὡς εἰς λουτρὸν τοὺς γυμνοὺς αὐτοῦ βραχιόνας μέχρι τοῦ ἀγκῶνος εἰς τὰ πετράδια καὶ τὸ χρυσοῦν ἀνακράζων :

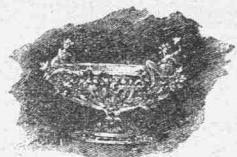
— Καὶ ὅλα αὐτὰ μᾶς ἔρχονται ἀπὸ τὸν κάραβον, τὸν εὐμορφον χρυσοκάραβον, τὸ χαριτωμένον μαμουνὶ τὸ ὁποῖον ὕβριζα καὶ ἐσυκοφαντοῦσα ἐγὼ, ὃ ἀχρεῖος, ὃ συχαμένος παλληναράκης !

Ἐπὶ τέλους ἠναγκάσθη νὰ ἐξυπνίσω, διὰ νὰ εἶπω εὖτω, τὸν αὐθέντην καὶ τὸν δούλον ἐνθυμίζων εἰς αὐτοὺς ὅτι ἦτο ἀνάγκη νὰ σπεύσωμεν νὰ μετακομίσωμεν τὸν θησαυρὸν, διότι ἡ ὥρα ἐπροχώρει καὶ ἔπρεπε νὰ ἐργασία αὐτὴ νὰ συντελεσθῆ πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου. Ἡ ἀμυχανία μας ἦτο μεγάλη καὶ ἐχάσαμεν ἀρετὸν καιρὸν εἰς συζητήσεις περὶ τοῦ πρακτέου. Ἐπὶ τέλους ἀπερασίσαμεν νὰ ἐλαφρύνωμεν τὸ κιβώτιον ἀφαίρουντες τὰ δύο περίπου τρίτα τοῦ περιεχομένου αὐτοῦ διὰ νὰ δυνηθῶμεν νὰ τὸ μετακομίσωμεν. Κρύψαντες λοιπὸν τὰ ἐξαχθέντα ὑπὸ τὰς βάρους καὶ τάξαντες φρουρὸν αὐτῶν σκύλον, λαβόντα διαταγὴν νὰ περιμένῃ ἐκεῖ τὴν ἐπιστροφὴν μας, ἀνεχωρήσαμεν ἀμέσως ἀποκομίζοντες τὸ κιβώτιον. Μετὰ δίωρον περίπου πορείαν κατωρθώσαμεν νὰ φθάσωμεν μετὰ τοῦ φορτίου μας εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Λεγρᾶν ἀπαρητήρητοι, τὸσον ὅμως κουρασμένοι ὥστε ἠναγκάσθημεν ν' ἀναπαυθῶμεν μέχρι τῆς δευτέρας μετὰ τὰ μεσάνυκτα. Ἐπειτα ἐδειπνήσαμεν καὶ μετὰ τὸ δεῖπνον ἐξήληθαμεν καὶ πάλιν φέροντες τρεῖς μεγάλους σάκκους εὐρεθέντας κατὰ καλὴν τύχην εἰς μίαν γωνίαν. Φθάσαντες εἰς τὸ ὄροπέδιον περὶ τὴν τετάρτην ἐφορτώθημεν τὰ ἐκεῖ ἀφθέντα καί, χωρὶς νὰ λαβῶμεν τὸν κόπον νὰ γεμίσωμεν τὸν λάκκον, ἐπεστρέψαμεν εἰς τὴν καλύβην περὶ τὰ πρῶτα βροδίσματα τῆς αὐγῆς.

Ἡ μετὰ τὸν δεύτερον τοῦτον δρόμον ἐξάντησις τῶν δυνάμεών μας ἦτο τελεία, ἀλλὰ καὶ τὰ νεῦρα μας τὸσον ἐρεθισμένα

ὥστε δὲν ἠδυνήθημεν νὰ εὐρωμεν ὕπνον. Ἐγερόντες λοιπὸν ὡς ἐκ συμφώνου περὶ τὴν ὀγδοὴν προέβημεν ἀμέσως εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ θησαυροῦ μας.

Τὸ κιβώτιον ἦτο πλήρες μέχρι τοῦ χείλους καὶ μόλις ἤρκεσεν ὀλόκληρος ἡ ἡμέρα πρὸς ἀπογραφὴν τοῦ περιεχομένου αὐτοῦ. Ἡ ἀξία τῶν ἰσπανικῶν, γαλλικῶν, ἀγγλικῶν καὶ σινικῶν ἀκόμη χρυσῶν νομισμάτων ὑπερέβαινε βεβαίως τὰ 450,000 δολάρια, τὴν δὲ τῶν τιμαλφῶν κοσμημάτων ὑπελογίσασαμεν ἐκ τοῦ προχείρου τοῦλάχιστον τριπλασίαν. Ἐκ τούτων ἀρκοῦμαι ν' ἀναφέρω ἑκατὸν δέκα ἀδάμαντας πάντας μεγάλους καὶ τινὰς μεγίστους, δεκακοκτῶ ἐξαιρετικῶν κάλλους ρουβίνια, τριακοσίους δέκα σμαράγδους, εἴκοσι σαπφείρους καὶ ἐν ὠραιότατον ὀπάλιον. Πάντες οἱ λίθοι οὗτοι εἶχον ἐξαχθῆ ἐκ τῶν κοσμημάτων εἰς τὰ ὁποῖα ἦσαν ἐνηρμοσμένοι, τῶν συντριβέντων διὰ σφύρας διὰ ν' ἀποβῶσιν ἀγνώριστα. Πλὴν αὐτῶν εὐρωμεν διακόσια χρυσοῦ δακτυλίδια, τριάκοντα ἀλυσίδας, ὀγδοῶντα τρεῖς βαρυτάτους σταυρούς, πέντε θυμιατήρια, γιγαντιαῖον ἐκ πελεκητοῦ χρυσοῦ ἀγγεῖον διὰ τὸ πόντσι, δύο πολυτίμους λαβίδας ξίφους καὶ πλεῖστα

ἄλλα μικρότερα ἀντικείμενα, ζυγίζοντα ἡμῶν τριακοσίας πενήκοντα λίτρας. Εἰς ταῦτα πρέπει νὰ προστεθῶσι ἑκατὸν ἐννεήκοντα ἑπτὰ χρυσοῦ ὠρολόγια, ἐκ τῶν ὁποίων τρία τοῦλάχιστον ἤξιζον ἕκαστον ὑπὲρ τὰ πεντακόσια δολάρια. Ἀληθὲς εἶναι ὅτι αἱ μηχαναὶ τῶν πλείστων εἶχον φθαρῆ ἐκ τῆς ὑγρασίας, ἀλλ' αἱ θῆκαι αὐτῶν ἦσαν ὀλόχρυσοι καὶ πολλὰι λιθοκόλλητοι. Τὸ σύνολον τοῦ θησαυροῦ ὑπελογίσασαμεν τὴν νύκτα ἐκεῖνην εἰς ἐν καὶ ἡμισυ ἑκατομμύριον ἀμερικανικῶν δολαρίων¹, ὃ δὲ ὑπολογισμὸς οὗτος εὐρέθη μετὰ τὴν πώλησιν τῶν κοσμημάτων, κατὰ πολὺ κατώτερος τῆς πραγματικῆς αὐτῶν ἀξίας.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ²

ΚΡΙΣΙΣ ΤΗΣ ΑΓΩΝΟΔΙΚΟΥ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

15) Ἀπαρατήρητον δράμα. Ἡ ἥρωίς, εἶδος madame Bovary ἐπαρχιακῆς πολίχνης τῆς Ἑλλάδος, σύζυγος ἐπιστήμνος, συλλαμβάνεται ἐπ' αὐτοφώρῳ ἀπιστοῦσα εἰς τὸ συζυγικὸν λέχος καὶ μετὰ σκανδαλώδη δίκην φυλακίζεται. Ἐκτίσασα τὴν ποινήν της, ἐπισκέπτεται «φιλομειδῆς καὶ δροσερὰ ἐτοιμῆ πάντοτε πρὸς νέους ἀγῶνας» τὴν κουμπάραν της, τὴν σύζυγον

¹ Δεκαπέντε περίπου ἑκατομμύρια δραχμῶν.
² Τέλος· ἴδε σελ. 150.